

SCOTT REINTGEN

N
Y
X
I
A

KAŽDÝ ŽIVOT
MÁ SVOJI CENU

„Vysoce nadupaný thriller –
od prvního řádku vás pohltí a už nepustí.“

Marie Lu, autorka bestsellerové trilogie *Legenda*

NYXIA

Copyright © 2017 by Scott Reintgen
Jacket art copyright © 2017 by Heiko Klug

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jolana Navrátilová, 2019
Cover © Heiko Klug, 2019
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-417-3 (pdf)

SCOTT
REINTGEN

N Y X I A

*Pro mou ženu, Katie.
Doufám, že každý díl, který napíšeme,
vykouzlí na tvé tváři úsměv.*

ČÁST I

**POSÁDKA
ZLOMENÝCH**

Den 1., 8:47

Na palubě *Genesis 11*

„Všichni víte, proč jste tady.“

U stolu je nás deset. Do jednoho přikývneme, jako bychom v tom měli jasno.

Na opačném konci konferenčního sálu stojí osm nejbohatších mužů a žen světa. Včera večer jsem si půjčil od Pjeje telefon, abych si je prohlídl. *Babel*¹ *Communications*. V roce 2036 spolklí Google. Na jednom blogu se píše, že už pěknou řádku let jsou takovým stínem NASA. Ať už dělají cokoli, vypadají při tom dobře. Všichni mají na sobě stejný oblek v uhelné barvě. Dress code s kouřovým nádechem. Z naleštěných bot a ramen přímo číší investiční síla.

Jenže to už se světla v sále, místnost sama i celý svět obracejí k muži, který se právě chystá promluvit. Marcus Defoe. Je taky černoch, ale mezi náma dvěma je propastný rozdíl. Zatímco já jsem polovinu svého života prožil tak nějak mimo, v bezměsíčné noci, tenhle člověk ovládne každou situaci, do které vkročí. V celém jeho postoji je něco královského. Jak se naklání, jakým tónem mluví, jak se přímo nese. Zamíří k nám a mou myslí se mihne záblesk pantera. Celý se leskne a září, takže si skoro nevšimnete drápů.

1 Angl. Babylon – pozn. překl.

Zhoupnu se na židli a vytáhnu z jednoho ucha sluchátko. Muzika hraje jen tlumeně, ale můj asijský soused se tváří, jako by to byla ta nejhlasitější věc na světě. Máš smůlu. Necháávám to hrát, jen abych ho potrápil. Když mě v Babylonu přijímali, říkali, že to celé je hra. Hry hraju rád, ale ještě radši je *vyhrávám*. Suchar vedle mě nesouhlasně kroutí hlavou a já cítím, že mám hned pár bodů náskok.

Ze sluchátka se valí proud přerušovaných beatů a starých soulových hlasů. Lidi ze školy si mysleli, že mám rád starý hip-hop, protože vintage právě frčí, ale bylo to spíš tak, že novější věci jsem si prostě nemohl dovolit. Když se na mě můj soused podívá asi po sté, přikývnu a usměju se, jakože budeme kámoši.

„Byli jste vybráni do čela jedné z nejdůležitějších vesmírných expedic, jaké kdy lidstvo podniklo. Výsledek vaší mise zcela změní vyhlídky našeho druhu.“ Defoe dál řeční o humanitě, osudové volbě a nejzazších hranicích. Má hladce oholenou a dokonale kulatou hlavu. Jeho úsměv oslepuje. Oči má tak neuvěřitelně modré, že by je holky ve třídě vyhlásily barvou roku. Babylonský král má jen jednu vadu: jeho pravá ruka je svaštělá, jako by v ní nějaký obr s potěšením zpřelámal každou kůstku. Je to ten typ zranění, na které není slušné civět, ale nemůžete si pomoci. „Odměna za vaši snahu zcela přesahuje vaši představivost. Každému z vás jsme již založili svěřenecký fond. Do konce života na vašem účtu každý měsíc přistane padesát tisíc dolarů.“

Postavy u stolu zpozorní. Narovnaná ramena, rozšířené zorničky, nikdo se nevrťí. Každý na tu cifru rea-

guje, protože všichni jsme zřejmě pěkně na mizině. Všichni až na jednoho.

Vypadá znuděně. Král Šalamoun nám právě hodil klíč od svého království a on u toho zívá? Prohlídnu si ho líp. Nějaký bílý kluk. Rychle projedu tváře kolem stolu a uvědomím si, že je to vlastně jediný běloch. Američan? Možná. Nebo Evropan. Má na sobě jednoduchou košili na tři knoflíky. Prsty nepřítomně buší do desky stolu, z jednoho podpaží mu čouhá cedulka. Takže si tu košili nedávno koupil. Vlasy má tak nějak záměrně rozcuchané, jako by toužil mezi nás zapadnout. Podívá se mým směrem a já honem upřu oči zpátky na Defoea.

„Kromě finanční stability vám nabízíme také zdravotní plán pro vaše rodiny. Získají volný přístup ke zdravotní péči, poradenství, chirurgickým zákrokům a k těm *opravdu* nejlepším lékům na rakovinu a další smrtelné nemoci. Všechny tyto služby jsou bezplatné a časově neomezené.“

Nevím, co myslí tou časovou *neomezeností*, ale několik lidí u stolu ochotně přikyvuje. Dva z nich sebou trhli při slově *rakovina*. Holka s blond vlasy, modrýma očima a make-upem, jako by se chystala vyhrát Miss. Všimnu si, že má za uchem zastrčený pramen růžových vlasů. Tím druhým je kluk s jasně hnědýma očima. Asi ze Středního východu. Mají snad jejich rodiče rakovinu? A právě proto je lidí v Babylonu zlaneřili na tohle podivné vesmírné dobrodružství? A všimli si teď, že jsem sebou trhl stejně jako oni?

Na další slova se už nedokážu soustředit, mám před sebou obrázek mámy. Její tenoučká zápěstí se zdravotními

náramky. Na jednotce intenzivní péče jsme strávili tolik času, že mi nemocnice začala připadat jako vězení. Jediný rozdíl je v tom, že některé nemoci vám nikdy neudělí milost.

„...nabízíme vám podíl v naší společnosti, interní spojení s byznysem po celém světě a příležitost zapsat své jméno do dějin lidského pokolení. Desmond právě rozdává doložku mlčenlivosti. Pokud váš zájem trvá, prostě to dole podepíšte.“

Jeden z nižších manažerů nám rozdává smlouvy. Před každého z nás položí právě vytištěné dokumenty. Nedokážu spustit oči ze zlatých hodinek na jeho zápěstí. Kdyby v sázce nebylo tolik, vyskočil bych ze židle, stáhl mu ty hodinky a vypařil se z místnosti dřív, než by řekl papír. Ale budoucnost vypadá slibně, a tak se prokousávám odstavcem plným slov jako je *ochrana* a *mimosoudní*. Můj asijský soused si prochází stránku s podivným shlukem znaků. Holka napravo ode mne si čte text, na který by zbytky mojí středoškolské španělštiny asi nestačily. Chce se mi smát, připadám si jako v nějaké politicky korektní verzi *Ligy spravedlnosti*. Ale jestli Babylon hledá hrdiny, zřejmě si nevybrali toho pravého.

Podepíšu se na vytečkovaném řádku a snažím se netvářit tak, jako bych právě vyhrál první cenu.

Saka nám šeptají pohádku o milionech dolarů. Defoe napůl nevšímavě, napůl slídově krouží kolem stolu jako predátor a ujišťuje se, že dětičky plní to, kvůli čemu přišly. Kliknu na další písničku v seznamu a zaplaví mě skvělý nekaširovaný beat. Do něho vpadnou dva hlasy, které se spojují v syrovém refrénu bez hudebního podkresu. Jejich slova mě přenášejí zpátky do mojí beto-

nové džungle, zase se směju s Nejskvělejšíma bráchama a jedu jejich zašifrovaný texty.

Po klucích se mi stýská už teď, hlavně po PJovi. Ale naše čtvrtě, to je slepá ulička, a Babylon z ní nabízí cestu ven. Nevím, co tahle nabídka znamená pro ostatní lidi u stolu, ale já za tím vším vidím mámu a její jméno nahoře na seznamu transplantací. A tátu, který nemusí brát noční směny navíc. Jídlo třikrát denně a víc než jen jedny džíny.

Pro mě to znamená všechno.

Jedna z holek podepisuje jako poslední. Víc než roztomilá, jak by řekl PJ. Vyšší než já, vlasy jí tančí kolem hlavy. Je tak štíhlá, že snad i její klíční kosti mají klíční kost. Má krásnou tmavou pleť, na níž spletené provázky kolem zápěstí vyniknou jako nějaká pestrá ptačí pírka. V náramku cinkají kovové mince, po kterých kloužou pramínky světla. Vypadá to na starý kousek, nějaký africký kouzelný amulet. Všichni ji pozorujeme, jak do smlouvy něco vpisuje. Všimá si toho i Defoe. Jeho široký úsměv zazáří. Přikývne, ona podepíše a je hotovo.

„Výborně. A teď vám řekneme něco víc k misi samotné – můžete samozřejmě kdykoliv odejít, pouze pamatujte na to, že jste podepsali dohodu o mlčenlivosti. My ji bereme *smrtelně* vážně.“

Defoe se odmlčí, aby zdůraznil vybrané slovo. *Smrtelně*. Práskači nejsou nic nového pod sluncem a končívali pořád stejně špatně. Ale letmý pohled po naší skupině dává tušit, že ne všichni úplně správně chápou, co právě slyšeli. V překladu: nikdo nesmí odejít.

Defoe pokračuje: „Pokud o tomhle někomu řeknete, budete mít po celý zbytek života právně řečeno svázané ruce. Rozumíme si?“

Všichni přikývnu. Až teď si uvědomuju, že Defoe po celou dobu mluvil anglicky. Já jsem byl samo sebou rád, ale rozuměli mu i ostatní? Mluví vůbec anglicky? Znova se rozhlídnou kolem stolu a říkám si, že naši posádku sebrali doslova ze všech koutů světa. Jasně, všude se dneska najdou anglické školy, ale muselo to trvat vážně dost dlouho.

Za Defoem se vysune černá obrazovka. Do místnosti se nahnou další saka a digitální představení začíná. Je to trochu psycho, protože v místnosti není slyšet jediný zvuk. Žádné větráky, vrčení techniky, svist panelů. Obrazovka s úhlopříčkou 180 centimetrů střídá obrazy v bezchybném rozlišení.

Defoeovy zuby se znova zablýsknou. Ostatní saka se radostí zatetelí.

Nemůžou se dočkat, až to na nás vybalí.

„*Babel Communications* před šedesáti třemi lety objevily obyvatelnou planetu.“ Za ním se ukazuje planeta ne nepodobná Zemi. „Eden. Měli jsme s touto planetou jisté úmysly. Od počátku jsme se domnívali, že je vhodná pro život. Nyní to víme jistě. Planeta je obývaná lidskou formou života.“ Na obrazovce se objevují vzdálenosti, astronavigace a planetární parametry. Pro mě jsou to bláboly. „Ani s naší nejvyspělejší technikou jsme první cesty k Edenu nezvládli za méně než dvacet sedm let.“

Defoe počká, až tu informaci strávíme. Dvacet sedm let. Všichni v duchu počítáme a na každém z nás je

vidět, že výsledek rovnice ho zrovna nepotěšil. Nikdo z nás nepodepsal, že chce ve vesmíru zestárnout. Já teda rozhodně ne.

„Samozřejmě, dnes už ta cesta zabere necelý rok.“

Všichni úlevou vydechneme. Takže jeden rok. Defoe si to vyloženě užívá. Saka vycení svůj milionový úsměv nad tím, jak je vtipný. Začínám chápat, kdo vlastně jsou a jak asi vnímají nás. Svůj pocit si ukládám pod H jako *Hněv*.

„Na orbitu Edenu jsme zbudovali modulární kosmickou stanici. Tam se zastavíte, než vás pošleme na povrch planety. Planetu obývá lidský druh, který jsme nazvali Adamité.“

Obyvatelná planeta. Mimozemšťani. Fajn. Naše generace sledovala přistání na Marsu. Na všech školách visely náborové plakátky NASA. Ale nikdy jsme neslyšeli nic o nových formách života. Je těžké si představit, že něco tak velkého dokázali třicet let tajit. Pokud je mi známo, tak před třiceti lety jsme se horko těžko škrábali na Měsíc. A v Babylonu nám najednou řeknou, že mezi známou historií a realitou je dost podstatný rozdíl.

Sledujeme, jak se obrazovka rozpadne na několik sekcí. V rozlehlé primitivní krajině pozorujeme humanoidy. Jsou menší a podsaditější než průměrný člověk. Jejich oči jsou širší a tak nějak hlubší. Defoe se vítězoslavně usmívá, ale já už jsem online viděl spoustu lepších fotomontáží.

„Přirozeně jsme s tímto druhem již navázali nějaký kontakt.“

Defoe zmáčkne neviditelný knoflík a video zabere celou plochu. Dostáváme detail několika týpků, vojáků,

možná pár vědců. Všichni mají hi-tek vybavení, včetně útočných pušek *KillCall*. Vyjednávání ale nedopadne dobře. Teda vůbec ne dobře. Adamity obstoupí stíny a zakryjí nám výhled. Zazní pár výstřelů, zavládne chaos a scénu zahalí kouř a nakonec vidíme, že všichni vojáci leží na zemi mrtví a rozřezaní. Adamité ušetřili pouze jediného vetřelce. Dítě, asi osmiletou holčičku.

Defoe stiskne pauzu. „Jacquelyn Requinová. Narodila se během prvního letu na Eden. Naše satelity tvrdí, že je stále naživu. Proč? Adamité chovají v úctě děti a mladé lidi. Nechali ji naživu, protože pro ně představuje něco, co sami ztratili. V současné době je nejmladším členům jejich společnosti asi jednadvacet. Jedná se o dávný druh, ale vypadá to, že nyní přišli o schopnost reprodukce. Proto zbožňují a chrání děti. A právě to nám poskytlo příležitost k této expedici.“

Sáhne do kapsy a vytáhne kousek tmavého kamene. Vypadá jako černá pryskyřice, mnohem tmavšího odstínu než palec a ukazováček, které ho svírají.

„Seznamte se s nyxií.“

Po krátké manipulaci se hmota kamene začne rozpínat. Defoeovy ruce tančí. Za chvíli něco zvedne. Dýka s černou čepelí. Nechá nás nůž prohlédnout, přehodí si jej do druhé ruky a vrhne jím na cíl po své pravici. Nůž se zaboří až po rukojeť. Docela dobrý trik, ale to není všechno. Dalším pohybem ruky přivolá nůž zpátky do své dlaně. A znovu nám ukáže ten černý kamínek. To teda vůbec není špatné.

„*Babel Communications* objevily mnoho způsobů, jak tuto hmotu využít. Za přísného utajení se z ní stala

nejcennější surovina světa. Naším úkolem bude přivést co nejvíce tohoto materiálu. Ví někdo, kde se rozsáhlá naleziště nyxie nacházejí?“

Na Edenu, napadne každého. Tak dobře, Defoe, posloucháme. Dotekem palce vymění video za digitální mapu povrchu planety. Všimáme si červeně vyznačených oblastí. Horské hřebeny a říční údolí lemuji v nepravidelných vzorech černé tečky. Defoe vysvětluje.

„Ty černé tečky představují podzemní naleziště nyxie. Logisticky řečeno, každá z těch teček má cenu v řádu desítek miliard dolarů.“

Můj nespokojený soused tiše hvízdne. Konečně jsme v něčem zajedno: jde o pěkný balík peněz. A těch teček je fakt hodně. Ovšem nezapomněl jsem na ty mrtvé žoldáky a jejich ufiknuté končetiny.

Hnědooký kluk napravo ode mě se na něco ptá mně neznámým jazykem.

Defoe přikývne. „Ty červené oblasti označují lokality, kam nás Adamité za žádnou cenu nepustí. Nikdo z *Babel Communications* tam ještě nikdy nevstoupil.“

I když se černé tečky rozbíhají do všech stran, ty červené oblasti převažují. Na spodním okraji mapy je rozsáhlá oblast pevniny, kde není široko daleko jediná černá tečka. Defoe onu otázku za milion dolarů pokládá za nás:

„Jak tedy nyxii získáme z dolů chráněných lidským druhem s vyspělejší technologií a agresivním přístupem k řešení územních sporů?“

Přesně tak, říkám si. Jak? A co s tím zmůžeme my? A proč kvůli tomu riskovat své životy?

Defoeova odpověď je poněkud tajemná. „Amen, pravím vám, jestliže se neobráíte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského.“

Holka se spoustou make-upu vstoupí do konverzace se silně jižanským přízvukem: „To má bejt něco z bible, že jo?“

Defoe souhlasně přikývne. „Jistě, ano. Ochrání vás vaše mládí. Během cesty budete mít dost příležitostí naučit se, jak z podzemí bezpečně vytěžit množství nyxie. Každý z vás bude mít stanovenou kvótu. Když ji splníte, získáte veškeré přislíbené finanční odměny.“

Můj asijský soused něco namítne. Defoe jej trpělivě vyslechne a odpovídá.

„Longweij by rád zvážil všechna rizika. Bojí se, že přijde o život, a tím taky o slibovanou odměnu. Ovšem my máme doloženo několik incidentů, které zřetelně prokázaly ochranu mladých lidí, a před dvěma měsíci jsme navíc s Adamity uzavřeli jistou dohodu. Ti z vás, kteří vstoupí na povrch Edenu, se tam budou moci volně a svobodně pohybovat. Budou vás považovat za hosty.“

„Takže my tam prostě jen posbíráme tudlectu nyxii?“ zeptá se holka z Jihu.

„Přesně tak, Jasmine. A čím víc, tím líp.“ Jeho letmý pohled směrem k partnerům prozrazuje, že pořád neřekl všechno. Defoe ještě víc napřímí svůj už tak vzpřímený postoj. „Zřejmě jste si všimli, že vás u stolu sedí deset. V *Babel Communications* podporujeme zdravou soutěživost. Železo se ostří železem, že ano. Je vás deset, ale na Eden vystoupí jen osm z vás.“

Skutečný strach vždycky zůstává potichu. V okamžiku ztuhneme jako sochy. Ani nedýcháme, až na toho

bílého kluka. Luskne prstama a zhoupne se na židli. Není jako my. Nevím, jak to vím, ale vím to. Zbytek skupiny čeká, že Defoe řekne, že si jen dělal srandu, ale nic takového samozřejmě nezazní. Mohutný asijský chlapík na konci stolu utrousí nějakou ironickou poznámku. Ať už je to cokoliv, Defoeovi to vtipné nepřipadá.

„Katsu chce vědět, co se stane s těmi dvěma,“ vysvětluje nám Defoe. „Náš roční let bude jakýmsi soupeřením. Budou se zapisovat a měřit výsledky všech vašich testů. Budeme analyzovat, jak plníte veškeré úkoly. Od okamžiku, kdy vstoupíte do vesmíru, se ocitnete pod mikroskopem. Po celé lodi budou neustále vystaveny žebříčky úspěšnosti. Po přiletu k Edenu bude osm z vás moci vstoupit na povrch planety. Těchto osm jednotlivců pak obdrží slibovaný balíček odměn, o němž jsem hovořil.“

Opět následuje ticho. Pukají nám srdce.

„Ti zbylí dva rovněž získají menší finanční kompenzaci. Průměrný plat u *Babel Communications* je sto padesát tisíc dolarů. Vyplatíme vás za dvouletou službu a pošleme vás domů. Na další výhody už nebudete mít nárok.“

V mé čtvrti by se taková cena útěchy pořád považovala za hotové terno. Na každý pád jde o sumu, jakou si ještě včera málokdo u tohohle stolu dokázal představit. Ale teď už víme, že je možné chtít víc. Získali jsme příslib téměř nekonečného bohatství. Najednou tu sedí deset chamtivců. Babylonský trik zafungoval.

Soupeření. Souboj nabídky a poptávky. Jako zápasy v kleci.

„Takže můžeme začít?“ zeptá se Defoe.

Jeho otázka zní dlouhou ozvěnou.

Den 1., 9:13

Na palubě *Genesis* 11

Zaměstnankyně Babylonu mě vede do jedné z relaxačních kapslí lodi a nechá mě kochat se výhledem. V do-ku panuje chaos. Vrstvené sklo dokonale tlumí veškerý zvuk, takže mi připadá, jako bych sledoval němý film bez titulků. Tenhle start určitě plánovali nejmíň deset let, ale i tak mají mravenci dole co dělat, aby to zvládli. Techtypci s lesklými headsety skenujou poslední boxy, vyšťeknou pár povelů a už jen dohlížejí, jak je pár makačů odváží k nakládce. Povzdechnu si, znova prolitnu songy a čekám.

Zasouvací dveře za mnou vypadají, jako kdyby vypadly z remakeu *Hvězdných válek*, a z dělených desek podlahy sálá příjemné teplo. Místnost je posetá měkkými polštáři jako nějakými obřími houbami. Říkají tomu relaxační kapsle, ale já nemám daleko do naprostého zhroucení. Ztlumené světlo, levandulový odstín stěn, samoobslužný automat na espresso. Z toho zařízení jsem ještě víc nespím.

Přehrávač mi vybírá infúzi regéčka, které loni produkoval bratranec Taylor. PJ a Nejskvělejší bráchové na Taylora nedají dopustit, protože si myslí, že je na jednom levelu s raperskýma špičkama naší generace. Pravda je, že si na všechno musí půjčovat a po nocích maká na nočních s svým tátou. Takhle to prostě v Detroitu

chodí. Ať už jde o mou rodinu, o kluky, o každého. Tam, odkud pocházím, se malá očekávání dědí z generace na generaci.

Takže se znova divím, proč já? Odpověď zatím nemám.

Čísla ale mluví jasně:

Osm z deseti.

Sto padesát tisíc dolarů měsíčně. Už napořád.

Sleduju, jak včelí dělnice dole kmitají a zhluboka dýchám, když vtom se bezpečnostní dveře se syčením otevřou. Říkal jsem si, koho tak asi *Babel Communications* přivezou, aby se se mnou rozloučil, ale mohlo mě to napadnout. Máma ještě nikdy neletěla. A doktoři jí stejně nedoporučují cestovat. Takže je to táta. Udělá asi dva kroky doprostřed místnosti. Má na sobě koženou bundu a vybledlé džíny. A na hlavě tu kamelotskou čepici, co mám tak rád. Ani se na mě nestačil usmát, protože už má v očích slzy.

Podává mi ruku, jako kdybych měl po promoci, vstupoval do armády nebo tak něco. Při stisku jeho ruka doslova pohltí tu moji. Sedáme si a on se ani nesnaží utřít si zarudlé oči. Z Babylonu mě vybrali teprve před měsícem. Všechno se to seběhlo šíleně rychle a zbývá nám už jen málo času.

„Pan Defoe nám řekl, že půjde asi o tři roky.“ Jeho hlas zní strojově. „Emmette, vím, že je to skvělá příležitost. Víš, že já nikdy neměl na stýpka štěstí. Ale seš si jistý?“ Rozhlédne se po místnosti s podivnými sedadly a lesklou podlahou. „Máš z toho dobrý pocit?“

To je otázka, která mi leží v hlavě celé dopoledne. V čem vězí ten háček? A kdo v pozadí tahá za nitky?

Babylon má svá tajemství, ale tajemství mám i já, má je každý.

„Už nemůžu odmítnout, tati.“

„Vždycky můžeš říct ne.“

„Dávají mi sto padesát tisíc dolarů – “

Přeruší mě. „Peníze jsou jedna věc, Emmette. Mohli jsme být dávno pěkně ve vatě, kdybych byl ochotný si na živobytí vydělávat jistým způsobem. Máš z toho *dobrý pocit?*“

„Měsíčně, tati. Sto padesát tisíc měsíčně.“ Vyhnu se jeho pohledu, namísto toho koukám dolů na dělníky. Víím, kolik ročně vydělá. Víím taky, jak málo to je v porovnání s tím, co nabízejí mně. Víím, že život není fér. „Už napořád. A zdravotní péči zdarma. Můžeš tam mámu zítra ráno vzít. Bude mít léčení zdarma na kterékoliv klinice v Detroitu. Já ty účty viděl, tati. A víím, jak dlouhý je ten seznam čekatelů na transplantace. A Babylon zařídí, aby se dostala mezi první. To jsou lidi, co tahají za nitky, na který my vůbec nedosáhneme. My to prostě potřebujeme. Ona to potřebuje.“

Dělá, že mě neslyší. „Na něco jsem se tě ptal.“

Vzdychnu, ale jeho oči mě přilepí ke stěně. *Máš z toho dobrý pocit?*

„Já vážně nevím,“ řeknu. „Bohatý a špatný mně tak nějak splývají.“

Myslím, že je to z textu nějakého songu, ale přesně tak to cítím. Na *Babel Communications* je prostě něco divného, ale to platí o každém miliardáři. Žijou v jiných světech, pohybují se v jiné společnosti, dýchají jiný vzduch. Vždycky to tak bylo a vždycky taky bude.

Táta se koukne dolů na to včelí hemžení. „Něco takového vidím poprvé.“

„Já taky.“

Nějakého chlapíka dole málem propíchne chapadlo zvedače.

„Bojíš se?“ zeptá se.

„Jo.“

„Jen blbec by se nebál.“

„Hm.“

„A když po tobě budou chtít něco, co prostě nebude správné, co jim řekneš?“

„Ne.“

„A když na tebe budou tlačit, co uděláš pak?“

„Uteču.“

„Jak se jmenuješ?“

Tak se mě ptal vždycky před zápasem. Je to naše fotbalová tradice, naše vzpomínka.

„Emmett Ethan Atwater,“ odpovím.

„Co znamená Ethan?“

„Že vydržím.“

„Co znamená Emmett?“

„Že budu makat.“

„A co znamená Atwater?“

Zarazím se. „Tos mi nikdy neřekl...“

Usměje se. „Protože to sám nevím.“

Tátův vtip uvolní tisíce uzlů, které od rána stahovaly můj žaludek.

„Takže se o tebe hezky postarají, co?“

„Nejenom o mě. Taky o tebe a o mámu.“ Znovu se podívám ven. „Moc to chci, tati.“

„Musíš to chtít hlavně pro sebe. Až budeš tam nahore.“ Zakloní hlavu, jako by nad náma nebyl strop, ale rozprostíraly se tam nekonečné galaxie. „Chtěj to pro sebe. Tvrdě jsem pracoval, ale ty si zasloužíš něco lepšího, než co ti můžeme dát my. V první řadě myslí na sebe. Je to jasné?“

Najednou je mi nějak slabě. Jsem jenom bezduchá hromádka kostí.

„Na Eden vezmou jen osm z nás.“

Přikývne, jako by čekal, že v tom bude nějaký háček. „Z kolika?“

„Z deseti.“

„Tak to máš dobrou šanci.“

„Co když to nedokážu?“

„A co když jo?“ zeptá se.

V okamžiku stojí na nohou. Teď už nepláče.

„Jdi do toho a bojuj, Emmette. Ukaž, co v tobě je. Ne kvůli nim, ale kvůli sobě. Klidně porušuj některý pravidla, ale nikdy nezapomeň, odkud jsi přišel. A když budeš na dně, jakože budeš, tak kvůli mně to nevzdávej.“

Přikývnu na důkaz slibu.

„Nikdy,“ zdůrazňuje.

Obejmeme se. Pak sedíme a pozorujeme, jak z nákladací plošiny mizí všechny boxy v útrobách lodi. Můj otec vytáhne mosazný klíč a mně se zastaví srdce. Vídal jsem ho jenom v prosklené vitríně v jejich ložnici. Je hodně starý. Celý poškrábaný a veliký skoro jako moje dlaň. Pomalu jím otáčím a přemýšlím, kolik Atwaterů už jej drželo v ruce. Táta neříká, proč mi ho dává, ale já to vlastně vím. *Rozbij ty okovy*, křičí ten klíč. *Vezmi si, co ti patří.*

Den 1., 9:33

Na palubě *Genesis 11*

A s tímhle předsevzetím nechávám Zemi za sebou.

Není to navždy, ale přesto je to jiné, než když jsem nasedal do autobusu na letní tábor. Není mi dobře z pomyšlení, že tu nechávám mámu, i když to dělám proto, aby se dostala k účinnější léčbě. A nebudu tu pro ni, až dojde na její nejtěžší stadia. Ale to, že ji a tátu opouštím, znamená, že aspoň bude mít šanci. Musím věřit, že tady budou oba, až se vrátím, živí a zdraví na nejlepší cestě užívat si důchodu. Pořád cítím, jako by mi něco proklouzlo mezi prsty, ale to už mě jeden z techniků provádí lodí.

Je obrovská. Jejími technologickými útroby se táhnou stovky tunelů. Snažím se zapamatovat si cestu, ale vystoupáme tři úrovně nahoru, pak dvěma koridory dolů a kolem několika dveří a já se ztrácím. Ve sluchátkách mi divoce buší bonga, takže přeslechnu první instrukce.

„Cože?“ ptám se a stahuju zvuk.

„Váš pokoj, pane Atwatere.“

Techtýpek vyfuká nějaký kód, mávne kartou a dveře se otevrou. Na chvíli zapomenu, že jsme na lodi. Na podlaze je koberec, je tu kožený gauč a krásně zařízená knihovna. Za obývací částí jsou dvoje dveře, asi to bude ložnice a koupelna. Technik zase do svého

tabletů vyfuká pár čísel. Všechno je strojově modré a děsně čisté.

„Dostanu taky ty karty?“ zeptám se. „V Detroitu pořád máme klíče.“

„Vaše kombinézy budou nakódované na váš pokoj.“

„Dostanu kombinézu?“

Přikývne. „A taky zbraň.“

„Vážně?“

„Ne.“

Poprvé za celou tu dobu se ten chlápek nějak ztváří. Dokonce udělal vtip. Snad to nebude jen další dobře namazané kolečko v dokonalém soustrojí Babylonu. Má ostře řezané rysy, světlou pleť a tmavé oči. Vypadá jako něčí strejda. Zasměju se a chci si s ním přituknout. Koukne směrem k chodbě, usměje se pod fousy a bouchne si se mnou pěstí.

„Jak se jmenujete?“ zeptám se.

„Donovan Vandemeer.“

„Asi nejste Američan, že?“

Pan Vandemeer zavrtí hlavou. „Holanďan.“

„Skandinávii mám rád.“

Vandemeer nesouhlasně nakloní hlavu a už mě chce opravit. Pak mu dojde, že si dělám legraci.

„Dobře, pane Atwatere.“

Vypadá to, že Vandemeer už má být někde jinde, na jeho datapadu bliká nový úkol, a přestože zatím stojí v klidu, já tuším, kam se chystá vykročit. Namazané soukolí *Genesis 11* mě očekává. Není to úplně špatný pocit.

„Kolik mám času? Myslím do startu.“

Vandemeer se zazubí. „Zatímco spolu mluvíme, loď právě startuje, pane Atwatere.“

Nedůvěřivě se ušklíbnu. Viděl jsem hodně epizod *Budovatelů Marsu*, takže mu to nevěřím. Při startu lodi všude panoval chaos a křik. Vandemeer se jen usmívá a já zamířím ke dveřím na konci pokoje. „Dobře, tak to jsem se splet, ale už je mi to jasné, Vandemeere.“

„Vaše ložnice jsou ty dveře vlevo.“

Přikývnu a přes rameno se ujistím: „A vpravo je koupelna, že?“

Než Vandemeer něco odpoví, dveře se otevřou. Z místnosti napravo od nás vejde asijská holka. Má na sobě elegantní kombinézu v barvě kovu. Kůže těsně obepíná její kyčle a v místě důležitých orgánů jsou žebrované vycpávky. Bradu jí zčásti zakrývá černá kovová maska. Nad ní září tmavé oči a vlasy má stažené do ohonu a sepnuté plastovou jahodou. Projde kolem nás a nevšímá si mého tichého pozdravu. Zamává Vandemeerovi a zmizí v chodbách.

Vidím, jak se Holanďan směje, a ptám se: „Co tady dělá?“

„Bydlí v jedné z místností. Vy máte tu druhou.“

„Ale...“ zoufale zamávám rukama. „Je to holka!“

Vandemeer se znova usměje. „Moc toho o Americe nevím. Copak tam nejsou holky?“

„Jasně, ale to je něco jiného. Nemáme... máme... Má vlastní koupelnu, že?“

Z nějakého důvodu mě používání společné koupelny děsí. Co kdyby měla pocit, že smrdím? Nebo kdybych měl ten pocit já? Co když zapomenu zamknout?

„Ložnice jsou oddělené a koupelny taky. Sdílíte jen společné prostory.“

„Tak dobře,“ povídám. Pořád je to divné. „Musím s ní mluvit?“

„To by bylo zdvořilé,“ podotkne Vandemeer.

„Je Američanka?“

„Myslím, že je Japonka.“

„Takže Japonka. A jak se mám asi naučit japonsky?“

„Možná jste si povšiml toho zařízení, té masky, co měla na sobě?“

Přikývnu. „Jako by vypadla z komiksu.“

Vandemeer se rozesměje. „To je nyxiový konvertor jazyků. Máte ho připravený v pokoji.“ Jeho datapad se rozvibruje a úsměv zmizí. „Ještě nějaké otázky, pane Atwatere?“

„Je hezká,“ říkám omylem nahlas.

Vandemeer se znovu zasměje a odchází. Dveře se syčivě zavírají a já zůstanu sám.

Den 1., 10:30

Na palubě *Genesis 11*

Obleču se a prohlídnu si vlastní odraz v okně své kajuty.

Vypadám fakt hustě. Kombinéza mi dělá o dost větší svaly. Stahuje břicho a rozšiřuje ramena. Vycpávka naznačuje břišáky tam, kde žádné nejsou. Sice mi chybí zbraň, ale v tom obleku si přijdu jako nějaký galaktický James Bond.

Škoda, že zatím byl jenom jeden černý James Bond, a i tak to byl mnohem světlejší týpek, než jsem já. Udělám krok blíž k zrcadlu. Každým dnem se víc a víc podobám tátovi. Máma si dělá legraci, že po ní jsem zdědil jediné lokty. Mám jeho nos, jeho hnědé oči, jeho jemné rysy. Nad horním rtem mám dokonce i náznak jeho knírku. Uvědomuju si, že mě nenaučil holit se. Podle plánů Babylonu oslavím osmnácté narozeniny na lodi. Takže další z věcí, na kterou musím přijít sám.

Nalevo od mého obrazu se objevují číslice, jde o lékařské záznamy. Tělesná teplota, tlak krve, srdeční tep i rytmus dechu. Chvilí na ně koukám, ale netuším, jaké by ty hodnoty měly být. Beru si poslední kousek ze svého arzenálu: nyxiový konvertor jazyků. Jsem totálně v háji. Ta věc nemá žádný háček, žádnou úchytku, nic, čím bych si ji připevnil na tvář. Jestli je tohle první z babylonských testů, tak mě ta japonská holka dávno strčila do kapsy.

Přiložím si ho na obličej, jen abych se podíval, jak mi padne, a ta věc ožije. Trhnu sebou, když se mi kov přicvakne ke kůži a kožené polstrování mě pleskne do brady. Zastaví se mi až u ucha, drží pevně a překvapivě lehce na kůži. Uvolním přední část masky, ale ta jako zázrakem zůstává držen na tváři. Znovu si prohlédnu svůj odraz.

Drsňák. To slovo fakt sedí. Vypadám jako nějaký polobůh z budoucnosti. Moje oči nad kovovou černí masky vypadají velké a hrozné. V tom temně černém ohozu si připadám, že zvládnou všechno, co na nás Babylon chystá. Přímou vypluju z pokoje, udělám pár kroků chodbou, ale uvědomím si, že netuším, kde jsem. Jen si vybavuju, že *Genesis 11* je obrovská.

Procházím chodbou kolem průhledných stěn, za nimiž je vidět spousta drátů a složité techniky. Za dalšími bezpečnostními dveřmi je jiná chodba, která ústí do otevřeného prostoru s rachotícími kovovými lávkami a vzájemně překříženými schodišti. Všechny vedou dolů. Nakloním se přes zábradlí a vidím, že na nejnižším stupni už se shromáždilo několik z mých vyzyvatelů. Takhle už o nich přemýšlím. Vyzyvatelé. Každý z nich by chtěl něco, co patří mně.

Předstírám, že si prohlížím strop s mimozemským osvětlením, zatímco si formuluju strategii. Nejdřív fakta:

1. Jsou tu čtyři holky.
2. Šest kluků.
3. Bydlím společně s Japonkou.
4. Myslím, že všem má jít o společnou věc. Zpíváme kumbáju a spolupracujem.

5. Ale vyberou jen osm z nás. Takže taky soupeříme.
6. Babylon má prachy. Fůru prachů.

Dá se to hrát na hodně způsobů. Můžu být zticha a mít oči a uši otevřené. Asi bych hodně odpozoval, ale ostatní by mě taky mohli mít za špióna. Nebo si taky můžu vybrat ty nejsilnější soupeře a těch se držet. Nebo se můžu přidat do party a třeba radši do dvou. Problém je, že netuším, v čem vlastně budeme soutěžit.

Někdo mi poklepe na rameno a já málem přepadnu přes zábradlí. Poznávám toho kluka z ranní schůzky. Jednoho z těch dvou, kdo sebou trhli při slově *rakovina*. Možná je tu ze stejného důvodu jako já. Možná má doma někoho, jako je moje máma, někoho, kdo potřebuje pomoc, kterou jim zajistí smlouva s Babylonem. Vypadá, že je ze Středního východu. Jeho oči jsou paletou hnědi. Různé odstíny, poskládané jako puzzle. Kůže pod i nad maskou má docela tmavý nádech. I přes celý ten konvertor je vidět, že se usmívá.

„Ahoj,“ začíná váhavě. Pozdrav doprovodí zdvořilým pokývnutím, jako by se bál, že zařízení nebude fungovat. „Jmenuju se“ – ukáže si prstem na hrudník – „Bilál.“

Pokyvují hlavou a napřáhnu k němu ruku. „Emmett.“

Pozdravíme se. Podívá se přes zábradlí. „Vau, docela výška. Obrovská loď, co?“

„To teda jo. V Detroitu nic takového nemáme,“ odpovídám a měřím si tu vzdálenost.

„Odtud pocházíš? Z Detroitu?“

Hraje se mnou tu dospěláčkou hru na seznámení, ale nejsem si jistý, jestli se mi do toho chce. Takže pokrčím rameny a vrátím mu stejnou otázku. „A co ty? Odkud jsi?“

„Z Palestiny.“ Nic mi to neříká, takže to zkouší znova. „Ze Západního břehu.“

Když vidí, jak pořád tápu, dodá: „Z biblických zemí.“

O našem Pánu a Spasiteli toho zas tolik nevím, ale přikývnu, jako bych přesně věděl, co tím myslí. Nevím, o čem si dál povídat, a tak řeknu: „Mluvíš dobře anglicky.“

Potěšeně se zasměje. Zatáhne a klikne maskou a ta se odlepí do jeho dlaně. Se širokým úsměvem začne mluvit arabsky. Sotva dokážu odlišit jedno slovo od druhého. Stejně rychle, jako ji sundal, si masku zase nasadí na tvář.

„A tobě jde velmi dobře arabština,“ povídá.

„No je to dost cool,“ říkám do konvertoru

Bilál naznačí, že je mu zima. „U mě v pokoji taky. Možná to tak ve vesmíru chodí.“

Zasměju se. „Ne, jakože dobrý. Cool znamená, že je to super.“

Bilál se na mě váhavě podívá. „Tobě se líbí, když je zima?“

„To neřeš,“ uzavírám to, neboť už nás volají dolů. „Asi bychom se měli připojit.“

Bilál se podívá dolů, zhluboka se nadechne a přikývne. Sestupujeme a já si všimnu, že se mu třesou ruce. Docela mě těší, že vidím někoho, kdo je ještě nervóznější než já. Společně sestupujeme a kov nám zvoní pod nohama. O čtyři patra níž se ocitáme

v místnosti, která vypadá jako něco mezi kavárnou a tělo-
cvičnou. Bilál na všechno nadšeně ukazuje, ale já upí-
rám zrak na sedící soupeře. V jasně osvětlené kavárně
jich zatím čeká pět. S maskama na tvářích vypadají
jako banda superhrdinských outsiderů. Ten statný asijský
kluk, který je stejně vysoký jako já, si stoupne a překvapí
Bilála mohutným objetím.

„Jmenuju se Katsu,“ povídá. „Jsem z Japonska.“

Podám mu ruku dřív, než mě sevře do své medvědí
náruče. Když si jima potřásáme, udělá malý figl a jed-
ním prstem mě škrábne do dlaně. Odtáhnu se a on se
směje, až se třese i podlaha.

„To by bylo. Nejlepší japonský trik. Nic jiného už
v rukávu nemám. Jak se jmenuješ?“

„Já jsem Emmett. Z Detroitu. A tohle je Bilál... on
pochází z biblických zemí.“

Bilál se zasměje. „Z Palestiny. Ze Západního břehu.“

Katsu namátkou ukáže nějakým směrem. „Ve ves-
míru neexistuje žádný západ ani východ! Teď už jsi
jenom z Břehu. Hej, všichni!“ zakřičí hlasitě. „Když
budete potřebovat peníze, řekněte Bilálovi!“

Všichni se smějeme a kýváme si na pozdrav. Je zvláštní,
jak rychle zmizela jazyková bariéra. Bibli moc ne-
znám, ale pamatuju si ten příběh o Babylonu. Vždy-
cky mi to přišlo divné. Bůh lidi rozptýlí po zemi a dá
jim různé jazyky. *Babel Communications* shromáždili
lidi z celé Země a obrátili to. Na naší lehké konver-
zaci bez hranic je něco posvátného. Buď posvátného,
nebo zapovězeného.

Za stolem sedí blond holka s jižanským přízvukem.
Zastrčí si růžovou loknu za ucho a pokývne nám

jako královna krásy. Vzpomenu si, že Defoe ji oslovoval Jasmine.

„Detroit? Jó, Detroit znám. Jmenuju se Jasmine, ale říkejte mi Jazzy. Jsem z Memphisu, Tennessee. To je ve Státech.“

Vedle ní sedí ta holka z Afriky a zamává nám. Pořád má na zápěstí ten barevný korálkový náramek. Stříbrné mince v něm zatančí, když ke mně napřáhne ruku. Její oči jsou jako temná jezírka v ještě temnější tváři. Musí mi svoje jméno říct dvakrát, než ho správně zopakuju. Zní melodicky jako začátek nějaké písničky.

„Azima,“ řekne. „A-zí-ma. Jsem z Keni.“

Poslední dva z příchozích sedí u stolu a ignorují všechny okolo i sebe navzájem. Katsu do stolu praští mohutnou pěstí, až oba nadskočí. „Jsme přátelé. Pojďme se kamarádit. Neseďte tady jako na nočníku!“

Jedním z nich je ten bílý kluk, kterého jsem pozoroval ráno. V nové kombinéze vypadá jako my ostatní. Vlasy má upravenější a jeho obličej vypadá jako z portrétu pověšeného v nějaké bohaté vile. Oči má světle šedé a pleť jako bílý kámen. Podá nám ruku, jako by nabízel vizitku.

„Jaime,“ povídá. „Jsem ze Švýcarska.“

Katsu se zasměje. „Jak přišerně neutrální!“

Ten kluk jen pokrčí rameny a studuje svoje nehty. Naproti přes stůl sedí Asiat, kterého jsem dnes ráno tolik štvál. Přejíždí nás pohledem, asi ho nudíme, takže zavře oči. Musím přiznat, že vypadá vážně cool. Hlavu má celou oholenou, až na pár pramenů na čele, které si sčísnuv vlevo. Vzpomínám si, že mu Defoe říkal Longwej. Přemýšlím, odkud asi je a jakou má stra-

tegi. Všichni si sedáme a Katsu začne vyprávět dlouhý zamotaný vtíp o tom, jak se v baru potkají kněz, zombie a kaktus. Jenže zapomene pointu, tak se bouřlivě rozchechtá a ukáže na další vyzyvatele, kteří sestupují po schůdcích.

Má japonská spolubydlící docupitá k Bilálovi a zdvořile mu poklepe na rameno. Ten se na ni zmateně dívá, dokud nepochopí, že se má kousek posunout. Šoupne se dál a ona si sedá vedle mě, jako bychom tak sedávali vždycky nebo co. Je to divné, ale připomíná mi Pjeje. S ním to taky nebylo tak, že bychom si v nějakém okamžiku řekli, že budeme kamarádit. Prostě se vedle mě posadil ve škole a rozhodl, že právě tam chce být. Japonka nic neříká, ale je jasné, že všechno pečlivě pozoruje, protože v očích jí to občas zableskne poznáním. Myslím, že ji začínám mít rád.

Další dva lidi si sedají k opačným koncům stolu. Poznávám další holku z rána. Když přechází kolem nás, nemůžu si nevšimnout tetování na jejím krku. Temnou linkou vyvedená osmička, nebo obrácený symbol nekonečna, který má na jedné hlavičce našikmo nasazenou korunu. Pokývne směrem k celému stolu a představí se jako Isadora.

„Z Brazílie,“ dodává. „Nejlepší země na světě.“

Na to Katsu obrátí oči v sloup. Všichni se otočíme k dalšímu nově příchozímu. Je to kluk s tmavou pletí a světlehnědými vlasy. Má pevně sevřené úzké rty a tělo drží, jako by se každou chvíli chystal přijmout ránu. Možná opravdu čeká, že ho někdo z nás praští. Říká, že se jmenuje Roathy. Čekáme, že dodá, odkud je, ale on si škrábe puchýř na ruce a ignoruje nás.

Má japonská spolubydlící se probudí k životu, a protože všichni ostatní už mluvili, představí se jako Kaya. Všichni už sedí a nastane trapné ticho. Vtom do místnosti nějakými zatracenými kouzelnickými dvířky, kterých jsem si vůbec nevšiml, vstoupí Defoe. Ve světlech kantýny zazáří jeho oholená hlava a on nás obdaří svým úsměvem dravce.

„Naše neohrožená posádka. Vítejte. Víte, že jste vůbec nejmladší posádkou, jaká kdy oficiálně letěla do vesmíru? Už teď lámete rekordy.“

Zed' za ním se otvírá jako nějaká opona. Černé panely se pomalu rozestupují a ukážou nám... Zemi. Všichni vypadáme překvapeně. Myslel jsem, že Vandemeer kecá. Žádné odpočítávání, žádný Houston, nic. Najednou prostě *jsem* v kosmu. Vidím oceány, atmosféru, všechno. Ale kde je ten stav beztlíže, co znáte z filmů? Neměli bychom se vznášet a ve vzduchu chytat drobné, co nám vypadly z kapsy? Defoe chvíli počká, než tu situaci strávíme, a pak se zase usměje.

„Vítejte na nejzazší hranici.“ Svou zdravou rukou se rozmáchně ve vznešeném dramatickém gestu. „Dovolte, abych vám představil kapitána Crockera.“

Ze stínu napravo od nás napochoduje skutečný astronaut. Má na sobě silnější kombinézu, víc připomínající záběry z kosmu. Není tak šik jako ty naše, ale zato je dost vymakaná a profesionální. Má hladce oholené tváře a vysoko zastřižené vlasy. Jediná podobnost s námi je ten nyxiový konvertor jazyků, který má taky přisátý na bradě. Docela mě překvapí, když promluví hlubokým hlasem s jižanským přízvukem.

„Vítejte na konci světa, mimoňové. Jsem kapitán Crocker, ale můžete mi říkat Crocku. Budu řídit váš let. Jestli všechno půjde dobře, tak se znova uvidíme až na modulární kosmické stanici.“

Ze Země se mezitím stala malá kulička, kterou nahradil holografický obraz. Všichni si prohlížíme strukturu lodi. Crockovi z ruky vystřelí metr, kterým ukazuje na šedě vyznačené oblasti.

„Tady provádíme operace ve stavu beztlíže. Moje posádka dělá, co může, aby loď fungovala tak, jak fungovat má. A vy nám nejlíp pomůžete tím, že se nebudete toulat tam, kde nemáte co dělat.“

Letmo se ze strany podívám na Kayu. Crock používá jazykový konvertor, ale překládá to vůbec jeho jižanský akcent? Moje nová „kamarádka“ se tváří, že mu rozumí, ale kdo ví? Představa, že se tady mám s někým kamarádit, mě po pravdě řečeno trochu rozhodí. Kaya i Bilál mi připadají celkem milí. A s Katsuem je vážně sranda. Ale tohle je prostě a jednoduše soutěž. Nejdřív body, pak kamarádi. Takhle to musím vnímat, jestliže se chci domů vrátit jako vítěz.

„Tato černá linie označuje koridory zabezpečené nyxií. Všechno uvnitř tohoto perimetru je vám k dispozici,“ vysvětluje Crock. „Jen pár poznámek. Jste ve vesmíru. Ve vesmíru dochází k určitým proměnám. Cokoliv neobvyklého nahlásíte svým medikům. Když budete mít noční můry, když vás bude bolet žaludek, když budete večer smutní. Cokoliv. Máme tu skvělý personál, ale nemůžeme vám pomoci, když si o to neřeknete. Nějaké otázky?“

Azima zvedne ruku. „Ve filmech není ve vesmíru žádná gravitace. To ví přece každý. Tak proč se tu

nevznášíme?“ Trochu se zamračí. „Chtěla jsem se vznášet.“

Crock se usměje. „Znáte ten příběh, jak Trojané ukradli Helenu a hnala se za nimi celá řecká flotila? No, tak Helena je nic proti naší nyxii. Jakkak jsme asi dokázali zkrátit délku letu o víc jak dvacet let? Palivo obohacené nyxií. Jak uzavřeme určité sekce lodí, ve kterých udržujeme gravitaci? Pomocí nyxiových pojiv a filtrů. Ve vesmíru se bez nyxie ani nevykadíte.“

Všichni se zasmějeme, až na Jazzy, která se zatváří znechuceně.

„To poslední jsme vlastně vyřešili už dřív. Ale kouzelné slovo opravdu zní *nyxia*. Babylon vložil většinu vytěžených zásob zpátky do svého vesmírného programu. Uvnitř této sekce lodi si vůbec nebudete připadat jako ve vesmíru. Nyxia její prostředí dokonale utěsní. Tím pádem ani nepocítíte některé vedlejší účinky. Já a moje posádka trochu povyroستeme, než doletíme k vesmírné stanici u Edenu, ale vy nic takového při tom všem soutěžení vůbec nepoznáte. Upřímně řečeno, tato loď, stanice i další pozemské operace Babylonu jsou asi o sto let vyspělejší než technika, kterou jste zvyklí používat. A to vše díky novému černému zlatu.“

A my jediní ho můžeme získat víc, uvědomuju si. To už nám dává nějakou váhu, ne? V Babylonu nás najali kvůli našemu mládí, ale zároveň se snaží naši společnou sílu oslabit pod záminkou soupeření. Tu myšlenku si ukládám pod *S* jako *Síla*.

Bez nás nezískají žádnou nyxii. Bez nás je celá tahle operace k ničemu. Ovšem naše síla je k ničemu, pokud se nedostaneme mezi vítěznou osmičku. Tihle Babylo-

ňané nejsou hloupí. Ovšem až bude o osmi vítězích rozhodnuto, část moci se zase vrátí do našich rukou.

„Nějaké další otázky?“ ptá se Crock.

Roathy – a jeho pronikavý pohled se při tom zúží – zvedne ruku.

„Co když někdo z nás zemře?“

Místnost ztuhne. Dokonce i kapitán Crocker trošku zbledne.

„No, i pro tento případ máme opatření, ale dějiny vesmírných výprav pamatují jen málo ztrát na životech. A Babylon je v tomto směru naprosto bez poskvrnky, takže bych se nebál.“

Roathy přikývne, v jeho očích ale vidím nedůvěru. Crock rychle mění téma. Měl bych poslouchat, co nám říká, pohledem se ale vracím k Roathymu. Působí tak napjatě. Oči ostré jako dýky, úplně si představuju, jak jeho pohled probodává vše, co vidí, proniká načančanou slupkou až do nejzazších vrstev. Trvá mi asi půl minuty, než mi dojde, co je na něm tak divného. On vidí svět podobně jako já. Čím jasnější barvy, tím větší pravděpodobnost, že se pod nimi skrývá něco temného. Oba chceme radši pravdu než nějaké divadýlko.

Když zase kouknu před sebe, Crock mizí v útrobách lodi a jeho místo znovu zaujímá Defoe.

„Mé jméno, jak všichni víte, je Marcus Defoe. Mám tady na starost, abyste dorazili plně připraveni na vaši operaci. Naše soutěž bude probíhat systémem zásluh. Chceme, aby na povrch Edenu vystoupili opravdu ti nejlepší z nejlepších. Ti pro nás budou pracovat. Mým úkolem bude vybrousit vaše dovednosti a předat vám